ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1894 Ἀριθ. 366

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ τελευταία λέξις τοῦ ληστρικοῦ δράματος καὶ οἱ ἠθικοὶ ὑπεύθυνοι. —Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα).—Μητρικὸν ἔνστικτον (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος ΜΔ'.—Ἡ ἀγάπη (ποίημα ὑπὸ Δος Κρυσταλίας Χρυσοβέργη). — Τὸ Λουτράκι.—Ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Ἀνιάτων — Ποικίλα. Ἠλεκτρικὸν γεῦμα. Γαλλ. Παρθεναγωγεῖον, Θέατρον. Συνταγαί. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ
ΤΟΥ ΛΗΣΤΡΙΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Αἱ καθημεριναὶ συνάδελφοι ἔκλεισαν πλέον τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων καὶ τῶν περιγραφῶν καὶ τῶν εἰκόνων τοῦ ληστρικοῦ δράματος τῆς Λαμίας. Οἱ δραματικοὶ εἰδυλλιογράφοι ἐξήντλησαν πλέον ὅλην τὴν οἰστρήλατον ἔμπνευσίν των ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου θέματος. Οἱ ἐπικήδειοι ρήτορες ἀπήγγειλαν ἤδη τοὺς μακροσκελεῖς ἐγκωμιαστικοὺς λόγους των. Ἡ κοινωνία ἔπαυσεν ἀντλοῦσα ἐξ αὐτῶν συγκινήσεις καὶ εὑρίσκουσα πρόφασιν εἰς νέας πολιτικὰς συζητήσεις καὶ σχόλια. Καὶ ἡ πολιτεία ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἀναπνεύσασα ἐλευθέρως, διότι ἀπηλλάγη μιᾶς ἀποτροπαίου ληστοσυμμορίας ἔστω καὶ ἐπὶ θυσίᾳ δύο τῶν εὐγενεστέρων λειτουργῶν τῆς Θέμιδος.

Μόνον αἱ γυναῖκες, ὁ ἥμισυς πληθυσμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου δὲν ἠκούσθη ποσῶς ἐν τῷ προκειμένῳ θλιβερῷ ζητήματι· μόνον ἐκεῖναι, τῶν ὁποίων ἡ καρδία ἐτρώθη ἐσίγησαν, ἀναμένουσαι παρὰ τῶν προστατῶν καὶ κυρίων των τὴν τελευταίαν λέξιν, ἥτις θὰ ἀνεκούριζε τὰ στήθη των ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης τοῦ πιέζοντος αὐτά. Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη λέξις δὲν ἐλέχθη. Ἡ πολιτεία ὡς μητρυιὰ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ μέλλον, διὰ τὴν ἀσφάλειαν, διὰ τὴν ζωήν, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων μας. Τὴν ἀρκεῖ, ὅτι ἀπηλλάγη ἑνὸς ληστάρχου, ἀδιαφοροῦσα ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ ἀκηδείας της δημιουργεῖ χιλιάδας τοιούτους. Μήπως δὲν ὑπάρχουν κεφαλαὶ ἀθῶων ἕτοιμοι νὰ πίπτωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῶν κακούργων! Μήπως δὲν ὑπάρχουν μητρικὰ σπλάγχνα ἕτοιμα νὰ κυοφοροῦν τοιαῦτα θύματα καὶ μητρικαὶ καρδίαι ὑποστάμεναι τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους τοιούτων φρικωδῶν θανάτων!

Ἐξ ἄνδρες νέοι, σφριγῶντες, πλήρης ζωῆς καὶ ὑγείας, νεκροί! Ἐξ οἰκογένειαι ἀπορφανωθεῖσαι. Ἐξ οἶκοι κλεισθέντες ὑπὸ τῆς μαύρης τοῦ θανάτου σκιᾶς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν θυμάτων, λυσίκομος, ἄπελπις θρηνεῖ ἐν ἀπογνώσει μία γυνή, μία μήτηρ. Ἐπὶ τῶν ἀτάφων καὶ ἀποζόντων πτωμάτων τῶν ληστῶν οὐδεὶς θρηνεῖ, οὐδεὶς συγκινεῖται καὶ αὐτὴ μάλιστα ἡ μεγάλη μήτηρ ἐκκλησία ἀρνεῖται τὸν οἶκτον καὶ τὸν ἔλεον. Καὶ ὅμως μακράν, πολὺ μακράν, πέραν τῶν ὀρέων καὶ θαλασσῶν οἰμώζει οἰμωγὰς θηρίου, ὀρύεται ὀργυμοὺς λεαίνης ἄλλη μήτηρ: ἡ τοῦ ληστάρχου! Τὰ θηριώδη σπλάγχνα της ἐτρώθησαν. Ἡ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος καρδία της ἐτάκη. Διατί νὰ μὴ δύναται ὡς ἄλλος Νέρων νὰ θέσῃ εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ὅλας τὰς εὐγενεῖς καὶ ἀγαθὰς ὑπάρξεις μίαν κεφαλὴν καὶ ἀποκόψῃ αὐτήν, ἐκδικουμένη τὸν θάνατον τοῦ θηριώδους κακούργου υἱοῦ της! Ἴδετέ την μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ὡς ἐξηγριωμένου ταύρου, μὲ βλέμμα ἀπαίσιον, μὲ πρόσωπον ἀπεχθῶς μορφάζον. Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἀγρίας συμφορᾶς, εἶναι τὸ φάσμα ἀπαισίας Ἐριννύος, σπείρουσα τὸν τρόμον καὶ τὴν καταστροφήν, εἰς πᾶν ὅ,τι πλησιάζει. Ἴδετε τὸν οἶκόν της, οἶκον πλούσιον καὶ τίμιον, καταρρεύσαντα εἰς ἐρείπια! Ἴδετε τὸν σύζυγόν της, ἄνδρα ἐπιστήμονα καὶ ἀγαθόν, ἴσως, ἀποθνήσκοντα εἰς τὸ κάτεργον! Ἴδετε τὰ ἄλλα τέκνα της διωκόμενα, προπηλακιζόμενα, περιάγοντα μεθ' ἑαυτῶν τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν. Εἶναι ἡ γυνὴ αὐτὴ ὁ καταστροφεὺς τῆς οἰκογενείας, ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς ὅλων αὐτῶν τῶν φρικωδῶν δραμάτων. Ὅλοι οἱ συγχώρικοί της τὴν ἀποκαλοῦν τίγριν, λέαιναν.

Καὶ ὅμως ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος, ἐὰν ἐτύγχανε στοιχειώδους ἔστω ἀνθρωπίνης μορφώσεως. Ἠδύνατο νὰ γίνῃ καλὴ μήτηρ, ἐὰν ἦ τὸ σχολεῖον ἢ ἡ ἐκκλησία τῇ ὑπεδείκνυε τὰ μητρικὰ καθήκοντά της. Ἠδύνατο νὰ γίνῃ καλὴ πολῖτις, ἐὰν ἡ πατρὶς δὲν ἄφινεν ἀκριβῶς τὸν ἡμισυν πληθυσμὸν τῶν κατοίκων της εἰς κτηνώδη ἐντελῶς κατάστασιν, ἀποποιουμένη σκληρῶς νὰ μεριμνήσῃ, νὰ ποδηγετήσῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὰ πρῶτά της τοὐλάχιστον βήματα.

Ἀπαριθμήσατε τοὺς φονους, τὰς λῃστείας καὶ τὰ κακουργήματα τὰ διαπραττόμενα εἰς τὰς κώμας καὶ κωμοπόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἀναζητήσατε τὸν ἠθικὸν αὐτουργὸν αὐτῶν, θὰ εὕρητε παντοῦ τὴν γυναῖκα: Τὴν χωρικήν, τὴν ἀμαθῆ, τὴν ἄθρησκον, τὴν φιλέκδικον, τὴν ὁπλίζουσαν τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου, τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ υἱοῦ, καὶ καταστρέφουσαν ἀσυνειδήτως ἐν τῇ ἀμαθείᾳ καὶ ἐμπαθείᾳ της τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν, τὴν ὕπαρξιν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων της. Ἐὰν δ' ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπαριθμήσῃ τις καὶ τοὺς ἠθικοὺς θανάτους καὶ τὰ κοινωνικὰ ἕλκη, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀσέβεια, ἡ κτηνώδης κατάστασις, εἰς ἣν διατελεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ γυνή, βεβαίως θὰ ἤγειρε φωνὴν ἀναθέματος κατὰ τῶν διεπόντων τὰς τύχας τῆς πολιτείας καὶ τῆς θρησκείας, τῶν ἠθικῶν αὐτουργῶν τῆς ἐγκαταλείψεως ταύτης τῆς γυναικὸς εἰς τὴν τύχην της.

Ἀλλαχοῦ εἰς χρόνους ὀπισθοδρομικωτέρους τῶν παρόντων, ὅταν ἡ πολιτεία δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει εἰσέτι ἐπισήμως ὡς πολύτιμον κοινωνικὸν παράγοντα τὴν γυναῖκα, ἡ Ἐκκλησία, ἐνώπιον τῆς ὁποίας πάντες εἶναι ἴσοι, εἶχεν ἀναλάβει τὴν μόρφωσιν αὐτῆς. Ἀνὰ μυριάδας ἀριθμοῦνται τὰ παρθεναγωγεῖα, ἅτινα ἡ καθολικὴ ἐκκλησία διετήρει καὶ διατηρεῖ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου. Μυριάδας γυναικῶν ἀμαθῶν ὁ καθολικὸς κλῆρος ὁδηγεῖ καὶ ποδηγετεῖ ἀνὰ πᾶν αὐτῶν βῆμα διὰ τῆς ἀνὰ ὀκτακήμερον ἐξομολογήσεως καὶ πεφωτισμένης νουθεσίας. Ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ διαμαρτυρόμενοι ἱεραπόστολοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ἐκπολιτίζοντες, ἐξημερόνοντες καὶ ἠθικοποιοῦντες ὄχι μόνον τὰς ἀμαθεῖς τάξεις τῶν χωρικῶν τῆς ἰδίας πατρίδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τόπους τῶν ἀγρίων ἐκπατριζόμενοι καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἐμπνεύσωσιν ἔνστικτα φιλάνθρωπα καὶ ἀρχὰς δικαίας καὶ ἠθικάς.

Μόνη ἡ ἰδική μας ἐκκλησία κοιμᾶται ὕπνον μακαριότητος. Μόνη αὐτὴ ἀρκεῖται· εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ κομματικὰς δολοπλοκίας ἀσχολουμένη, καὶ διατηροῦσα ποίμνια ὅλα καλοθρεμμένων καλογήρων διὰ τῶν πλουσίων εἰσοδημάτων τῶν μονῶν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων ταμείων της, χωρὶς οὔτε ὀβολὸν νὰ θυσιάζῃ ὑπὲρ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἃς ἡ πολιτεία ἐγκαταλείπει εἰς τὴν τύχην των. Μόνοι οἱ Πατέρες τῆς ἰδικῆς μας ἐκκλησίας οἱ συνερχόμενοι κατ' ἔτος εἰς τὴν πρωτεύουσαν, παρουσιάζουν τὸ ἔκτροπον καὶ πρωτοφανὲς φαινόμενον τῆς ἀλληλοφραδιουργίας καὶ τῶν ἐμπαθῶν ταπεινῶν μεταξὺ τῶν δημοσίων διαπληκτισμῶν προδιδόμενοι τέλεον ἀγνοοῦντες τὸν στοιχειώδη προορισμὸν καὶ σκοπὸν τῆς ὑψηλῆς καὶ θείας ἀποστολῆς των.

Νομίζουν, ὅτι φέρουν ἀποτέλεσμά τι ἐκπέμποντες πέντε ἢ δέκα ἱεροκήρυκας νὰ κηρύττουν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἀφῃρημένας τῆς θρησκείας θεωρίας καὶ τοῦτο εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν πόλεων! Νομίζουν ὅτι σχηματίζοντες συλλόγους Ἀναπλάσεων μὲ μεγάλους τίτλους καὶ πομπώδη ὀνόματα ἀναπληροῦν κατὰ τὸ ἐλάχιστον ἔστω κοινωνικήν τινα ἀνάγκην.

Ὁ λαός ὁ ταπεινός, ὁ πενόμενος, ὁ μὲ τὰ φυσικὰ στοιχεῖα τὸν νυχθήμερον τῆς ζωῆς ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐνισχύσεως καὶ ἀντιλήψεώς των. Ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ Χριστὸς ἀνύψωσε, καὶ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐμπαθῶς πολεμοῦν καὶ καταφρονοῦν, ἡ γυνὴ τοῦ ὄχλου καὶ τοῦ λαοῦ, ἡ ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὴν τύχην της, ἔχει ἀνάγκην τῶν διδαγμάτων των, τῶν εὐσεβῶν νουθεσιῶν των, τῆς πατρικῆς προστασίας των. Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ἐκκλησίαν, δὲν θὰ εἶχε λῃστείαν. Ἐὰν αἱ θρησκευτικαὶ ἀρχαί μας ἡννόουν τὰ στοιχειώδη καθήκοντά των, αἱ κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶχον εὐσεβεῖς χριστιανὰς μητέρας, οἱ Τσουλῆδες καὶ οἱ Παπακυριτσόπουλοι θὰ ἦσαν ἔντιμοι πολῖται, πατέρες τέκνων, προθύμων νὰ χύσωσι τὸ αἷμά των ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Σπένδουσαι σήμερον δάκρυ πόνου καὶ ἡμεῖς ἐν ὀνόματι τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν καὶ μητέρων ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τοῦ καθήκοντος, δὲν ἀποποιούμεθα τὴν συμπάθειάν μας πρὸς τὰς ἀτυχεῖς μητέρας τῶν ἀκλαύστων καὶ κτηνωδῶς ταφέντων λῃστῶν, πρὸς τὰ ἄθλια ταῦτα καὶ ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἔτι ἀθλιεστέρου πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἡμῶν καθεστῶτος.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δ'.

Ὁ Ζαλακώστας καίτοι γράφων εἰς καθαρεύουσαν γλῶσσαν ἐν τοῖς ποιήμασι τοῖς χάριν τῶν διαγωνισμῶν γεγραμμένοις, εἰς τὰς λοιπὰς ὅμως αὐτοῦ ποιήσεις μετεχειρίζετο τὴν δημώδη διάλεκτον. Εἰς τὴν γλῶσσαν ταύτην ἐξέφρασε πρὸ πάντων τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του· τοῦτο δ' ἔπραξεν οὐχὶ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τῶν εἰς τὴν καθαρεύουσαν γραφόντων ποιητῶν ἐλησμόνησαν τοὺς περιορισμοὺς τῶν γλωσσικῶν θεωριῶν, ὅπως ἐκφράσωσι τὰ ἐνδόμυχα αὐτῶν αἰσθήματα.

Ἐν τῇ δημώδει γλώσσῃ ἐξεδήλωσεν ὁ Ζαλακώστας τὴν πατρικὴν αὐτοῦ λύπην μετὰ περιπαθοῦς συγκινήσεως, ὡς ἐν τῷ προλαβόντι ποιήματι καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ·

Εἰς τὸ ᾠεγγάρι

Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς, φεγγάρι ἀγαπημένο,
Σὺ δὲν ποιεῖς, ἐγὼ ποιῶ·
Γιατί ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Κρεμιέσαι λυπημένο;
Ἐσὺ ποῦ χρύσονες τὴ γῆ καὶ ἐμάγευες τὸ κῦμα,
Γιατί μοῦ ρίχνεις φῶς πικρό,
Σὰν νὰ φιλᾷς ἕνα νεκρὸ
Ποῦ κοίτεται στὸ μνῆμα!
Φεγγάρι! στὸ βασίλειό σου μὴ κατοικοῦν ἀγγέλοι
Καὶ ὁ ἄγγελός μου κατοικεῖ;
Μὴ φίλημα πικρὸ ἀπὸ 'κεῖ,
Τὴν λάψι σου μοῦ στέλλει;
Ὤχ, λάβε αὐτὸν τὸν στεναγμὸ καὶ πέ του, δὲν φοβᾶται
Ἄλλην ὁ νοῦς μου συμφορὰ—
Κάθε μου πόθος καὶ χαρὰ
Στὸ χῶμά του κοιμᾶται.

Αὐτά, φεγγάρι, σοῦ ζητῶ καὶ πέ του, ἂν σ' ἐρωτήσῃ
Πότε θὰ παύσουν οἱ καϋμοί;
Ὅταν μία ἀχτίδα σου χλωμὴ
Τὴν πλάκα μου φωτίσῃ.

Ὁ ποιητὴς ἐδοκιμάσθη πικρῶς ἐν τῇ πατρικῇ αὐτοῦ στοργῇ, ἀπεβίωσε δὲ μὲ καρδίαν συντετριμμένην τῷ 1857. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ διαμένει ἀγαπητὸν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ ἀναμφισβήτητος δημοτικότης αὐτοῦ, ηὔξησε προϊόντος τοῦ χρόνου. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ τὰ μᾶλλον προσφιλῆ εἶναι τὰ γραφέντα εἰς τὴν καθομιλουμένην. Τὰ ἤκουσα ᾀδόμενα ὑπὸ ὡραίας Ἑλληνίδος, κατὰ τὸ ἰδιορρύθμως μονότονον καὶ ἁρμονικὸν ἐκεῖνο μέλος, τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὸν φλοῖσβον τῶν ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Ἰονίας θραυομένων κυμάτων. Ἰδοὺ ἓν τῶν δημοτικωτέρων ᾀσμάτων του:

Τὸ φίλημα

Μιὰ βοσκοποῦλα ἀγάπησα, μιὰ ζηλεμένη κόρη,
Καὶ τὴν ἀγάπησα πολὺ—
Ἤμουν ἀλάλητο πονλί,
Δέκα χρονῶν ἀγόρι.—
Μιὰ 'μέρα ποῦ καθόμαστε 'στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
Μάρω, ἕνα λόγο θὰ σοῦ πῶ,
Μάρω, τῆς εἶπα, σ' ἀγαπῶ,
Τρελλαίνομαι γιὰ σένα.
Ἀπὸ τὴ μέση μὲ ἄρπαξε, μὲ 'φίλησε στὸ στόμα
Καὶ μοῦπε: γιὰ ἀναστεναγμούς,
Γιὰ τῆς ἀγάπης τοὺς καϋμοὺς
Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.
Μεγάλωσε καὶ τὴν ζητῶ ... ἄλλον ζητᾷ ἡ καρδιά της
Καὶ μὲ ξεχάνει τ' ὀρφανό ...
Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ λησμονῶ
Ποτὲ τὸ φίλημά της.

Ἐν τῷ ἀκολούθῳ ποιήματι, ὁ ποιητὴς ἀφηγεῖται μετὰ φιλοσοφικῆς ὑπομονῆς συνάντησίν τινα μετὰ λῃστῶν:

Τὸ ὡρολόγι μου

Ἡ νύχτα μυρωμένη
Καὶ ὁ Φίλιππος κ' ἐγὼ
Σὲ ἁμάξι ἤμασθε οἱ δυὸ
Ἐξαπλωμένοι.
Καὶ νὰ καὶ τὸ φεγγάρι
Ἀνέβαινεν ἐκεῖ,
Στὰ δένδρα μεταξύ,
Μὲ τόση χάρι.
Ἀραδωτὰ 'περνοῦσαν,
Καὶ ἔλεγα ποῦ θολὰ
Δαιμόνια εἰς τὴν φωτιὰ
Χοροπηδοῦσαν
—Γλυκειά' ναι ἡ νύχτα· στάσου
Ὀλίγον, ἁμαξᾶ,
Κατέβαινε σιγὰ
Μὲ τἄλογά σου.—
Ἤμουν εἰς παληγύρι
Χωρὶς νὰ φαντασθῶ
Τί μ' ἔμελλε νὰ ἰδῶ
Εἰς τὸ γεφύρι.
Νὰ κάμω τὸ σταυρό μου
Δὲν 'πρόφθασα, καὶ ἰδοὺ
Ἡ μύτη ἑνὸς σπαθιοῦ
Εἰς τὸν λαιμό μου.
Καὶ ἄλλος λῃστὴς παρέκει
Τὸ σκάνδαλο κρατεῖ,
Τὸ στῆθός μου πατεῖ
Μὲ τὸ τουφέκι
Καλὰ ἦτον ἐμπροσθά σας
νὰ μὴ βρεθῶ ποτέ·
Τί θέλετε ἀπ' ἐμέ;
Ὅλα δικά σας.
Τὰ ὅπλα χαμηλόνουν
Οἱ κλέφτες κατὰ γῆς,
Καὶ εἰς τὸ πουγγί μου εὐθὺς
Τὰ χέρια ἁπλόνουν.
Δὲν τἄβρηκαν γεμάτο,
Οὐδὲ πολὺ παχύ·
Ποιητικὸ πουγγί,
Ποῦ ἀνάθεμά το!
Ἄλλους χαϊδεύει ἡ τύχη·
Γιὰ μὲ εἶνε θησαυρὸς
Τοῦ Ντάκη μου ἡ ζωή.
Καὶ ὀλίγοι στίχοι.
Ἀλλ' ἂν δὲν εἶχα λίρες,
Γιὰ ἓν ἄλλο τι πονῶ·
Ρολόγι μου φτωχό,
Τί δρόμο ἐπῆρες;

Ἐὰν ὁ Ζαλακώστας εἶχε γράψει τὰ μικρὰ μόνα ταῦτα ποιήματα, θὰ κατετάσσετο εἰς τὸν ὅμιλον τῶν ποιητῶν, οἵτινες ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν δημώδη ἐθνικὴν γλῶσσαν, καὶ περὶ ὧν θὰ διαλάβωμεν βραδύτερον. Ἀλλ' ἕνεκα τῶν μακροτέρων αὐτοῦ ποιημάτων πρέπει νὰ καταταχθῇ μετὰ τῶν ποιητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Εὐφρασία Κετσέα**

ΤΟ ΜΗΤΡΙΚΟΝ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΡΠΕΤΟΙΣ

Περιηγητής τις ἀπεφάνθη ποτέ, ὅτι μόνον τὰ ἑρπετὰ ἐκ τοῦ ζωολογικοῦ βασιλείου, δὲν ἔχουσι τὸ δῶρον τοῦ μητρικοῦ ἐνστίκτου.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου ἐκείνου, δεικνύει ἀναμφιβόλως πολλὴν τὴν ἀντιπάθειαν διὰ τὰ ἑρπετά. Ὡς αὐτός, δὲν δυνάμεθα ἄνευ ρίγους φρίκης ἢ ἀηδίας νὰ σκεπτώμεθα περὶ τῆς τρομερᾶς καὶ ἀηδοῦς φυλῆς τοῦ ζωολογικοῦ βασιλείου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναί τις δίκαιος καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς του ἀκόμη.

Τὰ ἑρπετὰ δὲν στεροῦνται τὸ μητρικὸν αἴσθημα. Τοὐναντίον πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἠδύναντο νὰ δώσωσι μαθήματα καὶ εἰς τοὺς . . . . . ἀνθρώπους.

Τὰ ἤθη των ὀλίγον εἶναι γνωστά, διότι ἡ δειλία, καὶ ἡ ἄλλως τε δεδικαιολογημένη, ἣν τινα ἐξ αὐτῶν ἐνσπείρουσιν ἀπομακρύνει ἀπ' αὐτῶν τὸν παρατηρητήν. Καὶ ὅμως πολλὰ διδόμενα μᾶς πείθουσι περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτῶν ἐνστίκτου.

Ἡ ἀβλαβὴς θαλασσία χελώνη τοῦ γένους τῶν χελωνοειδῶν ἑρπετῶν, δὲν εὐχαριστεῖται νὰ κτυπᾷ τὴν ἄμμον, ἔνθα ἔθεσε τὰ ὠά της διὰ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ παντὸς κινδύνου κρύπτουσα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της· ἀλλ' ἐπανέρχεται ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός της, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐπῳάσεως, ὅπως δείξῃ εἰς τὰ μικρά της τὸ φυσικὸν αὐτῶν στοιχεῖον, δηλ. τὴν θάλασσαν.

Ὑπάρχει παρὰ τῷ βατραχοειδεῖ γένει, ζῶον δύσμορφον τὴν θέαν, σχεδὸν ἀπεχθές. Μόλις πρὸ μικροῦ κατενόησαν τὴν ὠφέλειάν του. Οἱ εὐφυεῖς κηπουροὶ τὸ ἀναζητοῦσι. Τοῦτο εἶναι ὁ φρῦνος. Ναὶ ὁ φρῦνος . . . τὸ μὲ τὴν ἀπεχθῆ ὄψιν ζῶον μὲ τὸ ῥικνὸν καὶ ἐκρέον ὡς ὕλη δέρμα του. Φύλαξ πιστὸς ὁ φρῦνος προφυλάσσει τὰς τῶν φυτοκόμων καλλιεργείας ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων ἐχθρῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸ σχῆμα τῶν κοχλιῶν τῶν καμπῶν, τῶν χρυσαλλίδων, τῶν μυιῶν καὶ λοιπῶν ἀπειλοῦσι τὴν μετὰ τόσου κόπου παρασκευασθεῖσαν συγκομιδήν.

Ἐν τούτοις τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἄξιον τῆς μεγαλειτέρας συμπαθείας ἂν καὶ τόσον κοινὸν κατὰ τὸ φαινόμενον, διὰ τὴν ὑπέρμετρον φροντίδα, ἣν δεικνύει διὰ τὰ μικρά του. Πολλὰ τούτων κατὰ τὴν ἐποχὴν ὠοτοκίας ὠθοῦσι τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἄκρον ἴσως. Διὰ νὰ ἐπωάσωσι πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἔρχωνται εἰς συνάφειαν μὲ τὸ ἀκινητοῦν ὕδωρ τῶν ἑλῶν· τὸ φυσικὸν ἔνστικτον τοῦ φρύνου τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ στενοχωρῇ τὰς ἰδίας κινήσεις, ὅπως προμηθεύσῃ εἰς τὰ μέλλοντα μικρά του διαλείποντα βουτήματα, ἅτινα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς αὐτά.

Εἰς εἶδός τι ἐξ αὐτῶν ἡ μήτηρ φέρει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς της τὰ ὠὰ μέχρι τῆς ἐπωάσεως. Μεταξὺ τῶν σαυροειδῶν ἡ σαῦρα, ἡ ῥίλη τῶν γηραιῶν τοίχων ἐκλέγει μετὰ φροντίδος τὸν τόπον ἔνθα θὰ θέσῃ τὰ ὠά της· μὴ δυναμένη δὲ νὰ πράξῃ τι πλέον δι' αὐτὰ ἐπαγρυπνεῖ τοὐλάχιστον ἐπ' αὐτῶν μετὰ μερίμνης ἀπὸ πάσης προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν προφυλάττουσα.

Τὰ ὠὰ τοῦ κροκοδείλου ὡς καὶ τὰ τῆς χελώνης ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ τίθενται ἐντὸς τῆς ἄμμου καλῶς θερμαινομένης ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἡ μήτηρ σκάπτει παρὰ τοὺς ὄχθας τῶν ποταμῶν ἢ τῶν ἑλῶν, ἔνθα κάμνει τὴν ἄμμον ἐν εἴδει χωνίου καὶ τίθησιν ἐκεῖ τὰ ὠά της. Ποτέ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπωάσεως δὲν ἀπομακρύνεται πολὺ τῆς φωλεᾶς, φρονήσεως ἕνεκεν, διότι ὁ ἰχνεύμων, ὁ καταστροφεὺς τῶν φοβερῶν τούτων σαυροειδῶν πλανᾶται πέριξ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς προσβολῆς.

Ἓν ἄλλο ἑρπετὸν οὗτινος ἡ σάρξ τιμᾶται πολύ, ἐν Βρασιλίᾳ, Ἀγίῳ Δομενίκῳ, ἐν Γουαδελούπᾳ, Μαρτινίκᾳ σαῦρα γιγαντιαία ἀλλ' ἀβλαβής, εἶναι παραδειγματικὴ διὰ τὴν πρὸς τὰ μικρά της τρυφερότητα.

Παρὰ τοῖς ὀφιοδέσι τὰ ἀποτελέσματα εἶναι περιεργότερα.

Ὁ ὄφις κατασκευάζει ἀληθῆ φωλεὰν διὰ τὰ ὠά του καὶ πολὺ ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτῆς.

Περιηγητής τις ἀναφέρει, ὅτι θέλων νὰ πηδήσῃ φράκτην ἐζήτησε νὰ βοηθηθῇ ἐκ τῶν στελέχων πτερίδων, αἵτινες ἦσαν ἐκεῖ. Αἴφνης μία τῶν χειρῶν του, βυθίζεται εἰς σύμπλεγμα ἀτελείωτον ψυχρῶν καὶ ρικνῶν ὄντων. Συγχρόνως συριγμὸς θηριώδης ἀντηχεῖ καὶ χονδροειδὴς ὄφις ἐκ τῶν μὴ δηλητηριωδῶν ἐμφανίζεται ριφθεὶς ἐπ' αὐτοῦ. Ἦτο φωλεά, ἣν ἀκουσίως ἑαυτοῦ παρηνώχλησε καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἡ μήτηρ προστρέχουσα ὅπως ὑπερασπισθῇ τὰ νεογνά της. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ἐκφύγῃ φοβηθεὶς τὰ κτυπήματα τῆς ἐξοργισθείσης μητρός.

Ἡ ἔχιδνα εἶναι μήτηρ τρυφερὰ καὶ ἀφοσιωμένη. Δὲν εὐχαριστεῖται νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν μικρῶν της, τὰ κρύπτει εἰς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον, εἰς τὸν . . . στόμαχόν της ὅστις εἶναι ὑπὸ τῆς φύσεως οὕτως κατασκευασμένος ὥστε ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ.

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτου, ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειαν ἡμῶν ἔξοχός τις φυσιολόγος νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς παρατηρήσεις ταύτας.

Ὁ διάσημος Βορὺ de Saint-Vincent διηγεῖται, ὅτι περιπατῶν ποτέ εἰς τὸ δάσος τοῦ Φοντενεβλὼ ἠθέλησε νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον. Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βράχου, ὅπου εἶχε καθίσει, ὅπως κάλλιον ἀπολαμβάνῃ τῆς πέριξ θέας τὴν καλλονὴν ἔβλεπε μέρος τι ἄδενδρον πλῆρες ἄμμου καὶ περικυκλούμενον ἐκ κλάδων ἐρεικῶν. Ἐκ τινος τῶν συστάδων ἐκείνων ἐξῆλθεν ἔχιδνα ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὸ πάχος της. Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἔπειτα κατακλιθεῖσα ἤνοιξε τὴν οὐράν της καθ' ὅλον τὸ πλάτος. Πάραυτα μικραὶ ἔχιδναι ἐξῆλθον ἀπ' αὐτῆς καὶ ἤρχισαν νὰ σπαράζωσι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ὁ φυσιολόγος τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἐκεντήθη ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ περισσότερον, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἤκουσε τὸν ἐλαφρὸν θόρυβον, ὃν ἐπροξένησε καὶ κολλῶσα τὴν κεφαλὴν κατὰ γῆς ἐξήγαγεν ἰδιαίτερόν τινα συριγμόν, ὃν ἀκούσαντ τὰ μικρὰ ἔσπευσαν μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς νὰ κρυφθῶσι καὶ πάλιν ἐντὸς αἧς οὐρᾶς. Ἀσφαλὴς τότε ἡ μήτηρ ἐξηφανίσθη πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ κ. Βορύ, ὅστις ὡς ἀφηγεῖται θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ φονεύσῃ μίαν τόσῳ ἀξιόλογον μητέρα».

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἡ γνώμη φυσιολόγου ἀφοσιωμένου διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἐνῷ διὰ τοὺς πολλοὺς ὅσα δήποτε καὶ ἂν ἐπιδείξωσι προτερήματα αἱ ἔχιδναι θὰ ἦναι πάντοτε τὰ ῥρικτὰ ζῶα, τῶν ὁποίων ἄνευ τύψεως ἐπιδιώκει τις τὴν καταστροφήν.

Ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἐνδιαφέρον διότι αὗται ὑπῆρξαν πάντοτε ἡ ἀρχὴ χιλίων μύθων ἐπὶ τῆς γεννήσεως τῶν ὄφεων τούτων, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς φανταστικὰ ὄντα.

Ἡ Ἰνδία ἥτις εἶναι ἡ προνομιοῦχος χώρα τῶν ὄφεων δύναται νὰ μᾶς δώσῃ ἐνδείξεις τῆς καταπληκτικῆς πληθύος καὶ θηριωδίας των, οὔσης μᾶλλον ἐπιφόβου ἢ ἐκείνης τῶν τίγρεων, τῶν λεοπαρδάλεων, ὡς καὶ τῶν κροκοδείλων ὁμοῦ. Ἓν τινι στατιστικῇ ἀνεγινώσκετο ὁ στρογγύλος ἀριθμὸς 35,000 νεκρῶν, ὧν τὸν θάνατον ἐπροξένησαν εἰς βραχύτατον διάστημα χρόνου. Θὰ ἦτο λοιπὸν πολὺ ἐπιθυμητὸν νὰ στερῶνται τὸ πολύτιμον μητρικὸν ἔνστικτον τὰ θηρία ταῦτα. Οἴμοι! τὸ ἐναντίον εἶναι ἀληθές.

Οἱ αὐτόχθονες ἐκεῖ γινώσκουσιν, ὅτι εἶδός τι ἐκ τῶν ὄφεων καλουμένων serpents à lunettes καθίστανται ἀκόμη θηριωδέστεροι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως τῶν μικρῶν των. Τὰ ὀφιοειδῆ ταῦτα ζῶσι κατὰ ζεύγη, ἐγκαταλείπονται σπανίως καὶ ἐπί τινα καιρὸν ἐπαγρυπνοῦσιν ἀκούραστα ἐπὶ τῆς οἰκογενείας των.

Ὁ κυνηγὸς ὀφείλει νὰ προσέχῃ, ὅπως μὴ φονεύσῃ ἓν ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων, διότι τότε θὰ ὑπερασπισθῇ ἐναντίον τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο ἐκ τῶν γονέων, ἐὰν συμπέσῃ νὰ συνοδεύωσι τὸ μικρόν.

Καὶ ἐὰν ὑπάρχωσί που μεμονωμένα τινὰ ἀποτελέσματα διαψεύδοντα τὰς παρατηρήσεις ταύτας τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀτέλειαν τῶν παρατηρητικῶν μέσων.

Ἂς μὴ λησμονήσωμεν, ὅτι ὀλίγος ἀριθμὸς ζώων κατέστη κατοικίδιος, καὶ μεταξὺ αὐτῶν πόσα ὡς ἐκ τῶν κατοικιῶν αὐτῶν διαφεύγουσιν πᾶσαν μελέτην.

Φέρομεν ὡς παράδειγμα τοὺς ἰχθύας καὶ ῥρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἰχθυολογικὴ ἐπιστήμη ἐπιφυλάσσει ἡμῖν περισσοτέρας ἐκπλήξεις. Διατὶ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ ἰχθῦς γενικῶς παραμελοῦσι τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐπωάσεως τῆς πολυαρίθμου αὐτῶν οἰκογενείας;

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀνεξαντλήτῳ αὐτοῦ ἀγαθότητι ἠθέλησεν, ὥστε ἕκαστον εἶδος νὰ διαιωνίζεται καὶ διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν τελείαν ἐκπλήρωσιν τῶν μυστηριωδῶν αὐτοῦ βουλῶν, ἔδωκεν, ὡς ἀκτῖνα ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς ἀπείρου αὐτοῦ ἀγαθότητος εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ μητρικὸν φίλτρον, ὅπερ ἐκπληροῖ θαύματα· εἰς τὰ κατώτερα ὄντα; τὸ μητρικὸν ἔνστικτον, ὅπερ ἀποτελεῖ βάσιν ἀκατάστρεπτον τῆς διαιωνίσεως τῶν γενῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΜΔ΄.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι ἀληθῶς περίοδος χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως διὰ τὰ προνομιοῦχα παιδιὰ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἐκεῖ ὅπου ἄνθρωποι καὶ πράγματα ἀναπτύσσονται κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ δὲν ὑποδουλοῦνται εἰς τὰ τεχνητὰ ὅρια, ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι μεστὴ δαψιλοῦς εὐδαιμονίας.

Εἰκόνα πλήρη χαρᾶς τῆς πρώτης ζωῆς, τῆς πρώτης ἡλικίας μᾶς παρέσχεν ἡ νέα οἰκογένεια τῶν συμπλωτήρων μας ἀνὰ τὴν λίμνην τοῦ Μίσιγκαμ. Μετὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐπίσκεψίν μας, εἰς τὸ ἐλεύθερον σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἤδη περιεγράψαμεν, μετέβη-

μεν εἰς τὴν οἰκίαν των. Θὰ δειπνήσωμεν μὲ ὅ,τι τύχει, εἶπεν ἡ κυρία, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ποθοῦσα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς πάντας τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαράν, τὴν ἁρμονίαν, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Καὶ ὡμοίαζεν αὕτη μὲ ἀληθῆ φωλεὰν ἔρωτος, ἀπὸ τὸ ἰδιόρρυθμον μὲ ἐπίχρισμα ἀχυροκονιάματος κτίσιμόν της, ἕως εἰς τὸν μικρὸν κῆπον τὸν ἰόστρωτον μὲ τὰ ὡραῖα ἄνθηρα καὶ τὰς κισσοκλείστους σκιάδας.

Εἰς μίαν τοιαύτην μεγάλην σκιάδα ἐστρωμένην μὲ πυκνὸν στρῶμα ἄμμου καὶ περιφρασσομένην ἔσωθεν μὲ λεπτὸν δικτυωτὸν ἐκ σύρματος ἔπαιζον τρία μικρὰ παιδάκια ἀπὸ τριῶν ἕως ἑπτὰ ἐτῶν. Ἦσαν εἰς τὸν ἰδικόν των κῆπον. Ἔφερον ἐνδυμάτια ἐκ λινοῦ φαιοῦ ὑφάσματος, εὐρύχωρα, πλατέα, καὶ ἐκυλίοντο ἐκεῖ ἐλεύθερα καὶ ἔκτιζον πύργους καὶ ἐφύτευαν ῥίζας, μὲ τὰς χεῖρας ἐλασπωμένας μέχρι τῶν ἀγκώνων καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γόνατα φέροντα ζωηρὰ ἴχνη τῆς μετὰ τοῦ χώματος ἐπαφῆς των.

Εὔμορφη δεκαπενταέτις θεραπαινὶς εἰργάζετο εἰς χειροτέχνημά τι παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς σκιάδος, στρέφουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παίζοντα μικρά. Ἡ παρουσία μας δὲν τὰ ἀπησχόλησε ποσῶς. Ἤλθες μαμά; εἶπεν ὁ μεγάλος. Δὲν σὲ φιλῶ, διότι εἶμαι λασπωμένος καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κτίζῃ τὸν πύργον του, ὡς ἄνθρωπος ἔχων καθῆκον νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὅ,τι ἤρχισεν.

Παιδιά, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια. Ὁ πρῶτος κώδων ἐσήμανε. Τὸ λουτρόν σας καὶ εἰς τὸ τραπέζι. Ὅλα ἠγέρθησαν ἀμέσως. Θὰ προσέξῃς νὰ μὴν ἔλθῃ ἐδῶ ὁ Φρίτζ —ἦτο ὁ κύων — καὶ χαλάσῃ τὸν πύργον μου εἶπεν ὁ μικρός. Καὶ τινάσσων τὰ χώματα ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἐνδύματά του ἠκολούθησε μετὰ τῶν ἄλλων τὴν θεραπαινίδα. Ἡ πενταέτις ἀδελφή του συνέλεξε τὸ τόπι καὶ τὸ στεφάνι της, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸ μικρότερον, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον ἐκεῖ ἀνέπνεαν τὰ παιδιὰ ἦτο ζωογόνος καὶ μυροβόλος. Ἡ φύσις εἶχε περὶ αὐτὰ σκορπισμένας δαψιλῶς τὰς ὡραιοτέρας εἰς χρώματα καὶ σχήματα εἰκόνας της, οὐδεὶς δ' ἐμπόδιζεν αὐτὰ νὰ παίξουν, ὅσον θέλουν καὶ ὅπως θέλουν. Οὔτε τροφὸς αὐστηρά, μὲ δίοπτρα καὶ ἐσκωριασμένας ἰδέας. Οὔτε ξένη παιδαγωγὸς ὑποβάλλουσα τὴν ἀνάπτυξίν των εἰς τὰ παιδαγωγικὰ σχολαστικὰ συστήματά της, οὔτε μήτηρ καὶ πατὴρ αἰωνίως συμβουλεύοντες καὶ νουθετοῦντες. Αὐτὰ καὶ ἡ φύσις ἡ καλὴ αὐτὴ καὶ στοργικὴ τροφός, ἡ ἀπαράμιλλος παιδαγωγός, ἡ μεγάλη καὶ ἀνεξάντλητος εἰς ἀγάπην καὶ θωπείαν μήτηρ καὶ διδάσκαλος.

Δὲν εἴχομεν περιέλθει σχεδὸν τὸν κῆπον καὶ τὰ μικρὰ λουσμένα, καὶ καθαροενδυμένα κατήρχοντο εἰς τὸ ἑστιατόριον. Μᾶς ἐξέπληξεν ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἐλούσθησαν καὶ ἐνεδύθησαν. Πεινοῦν, μᾶς εἶπεν ἡ μήτηρ των ὡσεὶ ἐννοοῦσα τὴν ἀπορίαν μας καὶ βιάζονται νὰ ἑτοιμασθοῦν. Δι' αὐτὸ τὰ λούομεν, καὶ τὰ ἐνδύομεν πάντοτε πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Εἰς πᾶσαν ἄλλην ὥραν ἴσως θὰ ἔκαμναν δυσκολίας.

Ἀλλὰ διὰ τὸ τραπέζι εἰξεύρουν, ὅτι δὲν εἰμποροῦν νὰ καταβοῦν ρυπαρά. Ἠσπάσθησαν τότε καὶ τὰ τρία τὸν πατέρα των καὶ ετοποθετήθησαν εἰς μικρὰν τράπεζαν, ἐπὶ μικρῶν καθισμάτων, ἐνῷ ἡ θεραπαινὶς κατεσκεύαζε τὸ τέϊον των καὶ προητοίμαζε τὸ φρυγανισμένον ψωμί, τὸ ὁποῖον ἤλειφε μὲ βούτυρον καὶ γλυκόν.

Ὅλον τὸ γεῦμά των ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἓν κύπελλον τεΐου μετὰ γάλακτος, δύο φέτας ψωμὶ μὲ βούτυρον καὶ μίαν δόσιν κρέμας κατασκευαζομένης ἐκεῖ, ἐξ ἀφραγάλακτος καὶ ἀλεύρου ἀραβοσίτου. Τὸ ὀπωρικόν των ἀπὸ βανάνας καὶ φράουλας ἐπῆραν μαζύ των καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ διαμέρισμά των, ἐνῷ ἐσήμαινεν ὁ κώδων διὰ τὸ ἰδικόν μας γεῦμα.

Ἡμεῖς, εἶπεν ἡ μήτηρ των, δὲν τρώγομεν μὲ τὰ παιδιά μας, ὄχι διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τὰ βασανίζωμεν, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὴν ἰδικήν των δίαιταν. Φαντασθῆτε νὰ βλέπουν τὰ κρέατα καὶ τοὺς ἰχθῦς, καὶ νὰ μὴ τρώγουν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀντέχουν οἱ μεγάλοι. Πρὸς τί λοιπὸν ἀπὸ κακῶς ἐννοουμένην στοργὴν νὰ καταστρέφωμεν τὸ στομάχι τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἠμποροῦν νὰ τρώγουν ἀκινδύνως τροφὴν ἐκ κρεάτων καὶ ἰχθύων. Τώρα ἡμεῖς τρώγομεν ἀνέτως ἐνῷ ἐκεῖνα χορτασμένα, εὐχαριστημένα, κουρασμένα ἀπὸ τὰ παίγνια καὶ τὰς ἀσκήσεις τῆς ἡμέρας, θὰ ἀκούσουν ἴσως μῦθόν τινα περίεργον, τὸν ὁποῖον θὰ τοὺς ἀναγνώσῃ ἡ μικρὰ νταντά των καὶ θὰ ἀποκοιμηθοῦν.

Καὶ ἀληθῶς μετὰ τὸ γεῦμα ἀνήλθομεν εἰς τὸ διαμέρισμά των. Μᾶς ἐξέπληξεν ἡ λιτότης τῆς διασκευῆς καὶ ἐπιπλώσεώς του ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πολυτέλειαν τῆς ὅλης οἰκίας. Τὸ δάπεδον ἦτο ἐστρωμένον ἀπὸ εἶδος τάπητος ἐκ καουτσούκ. Αἱ τρεῖς κλίναι, χαμηλαί, εὐρύχωροι ἐκ λευκοῦ ξύλου, τοποθετημέναι εἰς τὰ τρία ἄκρα τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ ἓν εἶδος σοφᾶ τουρκικοῦ, ἐπεστρωμένου ἐκ φαιοῦ κρετόν, καρφωμένου στερεῶς πανταχόθεν. Τρία χαμηλὰ τραπεζάκια μὲ διάφορα γεωμετρικὰ ἐπ' αὐτῶν σχήματα καὶ εἰκόνες ἐκ τῆς Βίβλου ζωγραφισμέναι ἐπὶ τῶν τοίχων. Οὔτε καθίσματα, οὔτε παραπετάσματα, οὔτε κομψοτεχνήματα. Μόνον παίγνιά τινα χονδροειδῆ καὶ στερεὰ ἐρριμμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μία κανδύλα πρασίνη κρεμασμένη εἰς τὸ μέσον.

Ἐδῶ εἶναι ἐπίσης ἐλεύθερα νὰ παίζουν ὅσον καὶ ὅπως θέλουν. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σπάσουν τίποτε, ἀλλ' οὔτε νὰ πέσουν ἀπὸ πουθενά, ἀλλ' οὔτε ὑφίστανται τὸ μαρτύριον τοῦ μὴ πιάσῃς αὐτὸ καὶ μὴ χαλάσῃς ἐκεῖνο καὶ μὴ πέσῃς καὶ μὴ κυλισθῇς. Πίπτουν, σηκόνονται, τρέχουν, ψάλλουν ἔχουν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, ἀπόλυτον εἰς τοῦτο δικαίωμα. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ τοῖς ἀνήκει καὶ τοῖς ζητῶ πάντοτε τὴν ἄδειαν νὰ μείνω καὶ ἐγὼ ἐδῶ ὀλίγον. Προσέχω νὰ μὴ ἐγγίσω τίποτε, νὰ μὴ τὰ ἐνοχλήσω κατ' ἐλάχιστον. Διατί, μαμά, δὲν παίζεις μὲ τὰ παιγνίδια μας, μὲ ἠρώτησε πρωΐαν τινὰ μετὰ σοβαρότητος ὁ υἱός μου. Διότι δὲν μοῦ ἀνήκουν, τῷ εἶπον.

Ἔκτοτε οὐδέποτε ἤγγισεν ἢ μετεχειρίσθη ὡς παίγνιον σκεῦός τι τῆς οἰκίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς τὸ διαμέρισμά των. Καὶ ὅταν ἡμέραν τινὰ ἔλαβε τὸ ριπίδιόν μου, ἵνα ἀερισθῇ, τὸ ἀφῆκεν ἀμέσως, ζητῶν συγγνώμην. Διατί, παιδί μου, τῷ εἶπον. Διότι δὲν μοῦ ἀνήκει, μαμά, καὶ δὲν σοῦ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ τὸ μεταχειρισθῶ.

Οὕτω εἰς τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν τόπον σχηματίζονται χαρακτῆρες μὲ θέλησιν καὶ δύναμιν, μὲ ἐλευθέραν βούλησιν, μὲ ἰδέαν τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ μορφώνονται ἄνθρωποι εὐτυχεῖς, τῶν ὁποίων τὰ δικαιώματα εἶναι σεβαστὰ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἔτι ἡλικίας καὶ ὁ βίος προετοιμάζεται εἰρηνικὸς καὶ πλήρης θελγήτρων καὶ ἀπολαύσεων.

Η ΑΓΑΠΗ

«Ἀγάπησε, ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ δύναμί σου,
Ὅσα ὑπάρχουνε 'στὴ γῆ καὶ ζοῦνε 'στὸν ἀέρα.
Ὅλα δικά μου πλάσματα πῶς εἶνε συλλογίσου,
Ἀγάπησε κ' ἀνταμοιβὴ θὰ σοῦ δωθῇ μιὰ μέρα».

×

Τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ τὴ μόνη, τὴ μεγάλη
Μέσ' 'στὴν καρδιά μου ἔσπειρα καὶ εἶδα νὰ φυτρώσῃ
Ἄνθος μικρὸ, ὁλόλευκο, ποῦχε οὐράνια κάλλη
Ποῦχε τοῦ κρίνου τὴ θωριὰ καὶ τὴ δροσιὰ τὴν τόση.

×

Ἀγάπη τ' ἄνθος λέγανε καὶ τ' ὤμορφ' ὄνομά του
Στὸ κάθε φύλλο ἦταν γραφτό, στὸ κάθε του κλωνάρι,
Μὲ μάγευε μὲ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο ἄρωμά του,
Μοῦ δίν' ἐλπίδα καὶ χαρὰ ἡ θεία του ἡ χάρι.

×

Κ' ἀγάπησα· ἀγάπησα τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα,
Τὴν κρουσταλλένια θάλασσα, τοῦ ἥλιου τὴν ἀκτῖνα,
Τὴν ἀργυρόπεπλη νυχτιά, τ' ἀστέρια της κ' ἀκόμα,
Τὴ σμαραγδένια ἐξοχὴ μὲ τὰ δροσάτα κρῖνα,

×

Μὰ ξάφνου μαῦρο σύννεφο τὸν οὐρανὸ σκεπάζει
Κ' ἡ θάλασσ' ἀπ' τὴν ὄχθη της μὲ διώχν' ἀγριεμένη,
Σβύνονται τ' ἄστρα τ' ἀργυρᾶ, ὁ ἥλιος σκοτεινιάζει
Καὶ νὰ δακρύζῃ ἄρχισεν ἡ φύσι μαραμένη

×

Ἀγάπησα· ἀγάπησα τὸν ἄνθρωπο μὰ πόσο!
Τὴν πονεμένη μου καρδιά, τὴν ὕπαρξι, τὸ αἷμα
Τὰ πάντα, ἤμουν πρόθυμη, τὰ πάντα νὰ τοῦ δώσω
Καὶ μοναχὰ τοῦ ζήτησα ἀγάπης ἕνα βλέμμα

×

Ἀλλοίμονο! μ' ἀντάμειψε μὲ ἀδιαφορία,
Στὰ πόδια του ἐπάτησε τὰ δῶρά μου τὰ τόσα,
Ἐγέλασε εἰρωνικά, μ' ἐπότισε πικρία
Κ' ἔχυσε μέσ' 'στὰ στήθη μου φαρμάκι μὲ τὴ γλῶσσα

×

Στὸ χῶμα τότε γύρισα τὸ βλέμμα δακρυσμένο
Μὲ τὴ φτωχή μου τὴν καρδιὰ ἀπελπισιὰ γεμάτη
Ὅταν θωρῶ ἕνα σκυλὶ κοντά μου ξαπλωμένο
Νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ στοργὴ καὶ μὲ θλιμμένο μάτι

×

Ἔσκυψα καὶ τὸ χάϊδεψα καὶ τότε θαῦμα εἶδα
Ἀντὶ ἐχθρός μου νὰ φανῇ μοῦ φίλησε τὸ χέρι!
Ἀλλοίμονο ἕνα σκυλὶ μοῦ 'δωκε παρ' ἐλπίδα
Ὅτι μ' ἀρνήθ' ὁ ἄνθρωπος, ὁ οὐρανός, τ' ἀστέρι.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑΚΙ

Δ'

Τὸ ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς κατοικίας μας τόσον εὐρέως ἐκτυλισσόμενον πανόραμα ἐξαφανίζεται, κρύπτεται ἐντελῶς ὄπισθεν τῶν χονδρῶν καὶ χαμηλῶν τοίχων τῶν λουτρώνων.

Ἐδῶ ὁ ὀφθαλμὸς περιορίζεται εἰς στενόμακρον διάδρομον, πάντοτε ῥυπαρόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὡς στρατιῶται εἰς παράταξιν διαγράφονται ὁμοιόμορφοι αἱ ταπειναὶ θύραι τῶν λουτήρων. Οὔτε προθάλαμος, οὔτε ἀναπαυτικὰ καθίσματα διὰ τοὺς ἀναμένοντας τὴν σειράν των, οὔτε κάτοπτρα ἢ τὰ λοιπὰ στοιχειωδῶς ἀπαραίτητα διὰ τὸν ὅπως δήποτε ἀνθρώπινον εὐπρεπισμὸν τῶν λουομένων.

Νεανίας χωρικὸς μὲ ἡμιευρωπαϊκὸν ἔνδυμα, μὲ καινουργῆ ὑποδήματα, ὧν κτυπᾷ παταγωδῶς τὰς πτέρνας εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος, μὲ ὕφος ἀρειμανίου δυστρόπου, ἑτοίμου νὰ διανέμῃ ὕβρεις καὶ ῥαπίσματα εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, τοιοῦτος ὁ ὑπάλληλος ὁ ἐκτελῶν καθήκοντα ὑπηρέτου εἰς τὸ τρίτον διαμέρισμα τῶν λουτήρων τὸ καὶ νεώτερον τῶν ἄλλων. Τὸν ἐρωτᾶτε, ζητεῖτε φυσικώτατα πληροφορίαν τινά. Οὗτος σᾶς ἀτενίζει περιφρονητικῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ἢ σᾶς ἀπαντᾷ διὰ μονοσυλλάβων, ἢ δὲν σᾶς ἀπαντᾷ διόλου.

Και ὅμως μεθ' ὅλην τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην εἰκόνα τοῦ ὑπαλλήλου ὅλοι προτιμοῦν τὸ διαμέρισμα τοῦτο, διότι οἱ λουτῆρες εἶναι ἀνετώτεροι, καὶ τὸ ὕδωρ ῥέον ἄφθονον ἀνανεοῦται ὁλονέν Ὁ ἀὴρ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ἀνανεοῦται καὶ οὕτω ἡ ὀσμὴ ἐκείνη ἡ πνιγηρά, ἡ ἀσφυκτικὴ νὰ διασκεδάζεται, ἐὰν τὰ παράθυρα τῶν λουτήρων ἦσαν κατεσκευασμένα εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀνοιγοκλείουν κατὰ τὰ μικρὰ διαλείμματα τῆς ἀλλαγῆς τῶν λουομένων.

Ἀλλὰ τὰ παράθυρα εἶναι ἢ καρφωμένα, ἢ προσηρμοσμένα εἰς τρόπον, ὥστε πρέπει μετὰ πολλῶν δυσχερειῶν νὰ ἀφαιρεθῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ὕαλος καὶ τότε μόνον διὰ τῶν αὐτῶν δυσκολιῶν νὰ ἐπανατεθῇ εἰς τὴν θέσιν της. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται κινηταὶ κλίμακες, ἐργαλεῖα, ἀναβάσεις καὶ καταβάσεις, εἰς ἅς, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὑπεβλήθη χάριν ἡμῖν ὁ δύστροπος ὑπάλληλος, κατόπιν πολλῶν παρακλήσεων, περιποιήσεων καὶ ὑποσχέσεων.

Δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐλλείψεις, μᾶς ἀποζημιοῖ πληρέστατα ἡ ἐντὸς τοῦ ὕδατος διαμονή. Εἶναι καθαρόν, διαυγές, ἄοσμον, σχεδὸν δροσερὸν τὸ ὕδωρ αὐτό· ἐν αὐτῷ αἰσθάνεταί τις τὸ σῶμά του ἀναπαυόμενον ἀπολαυστικώτατα δροσιζόμενον, ἀπὸ τὴν ἀφόρητον θερμότητα τοῦ ἔξω τὰ πάντα πυρπολοῦντος ἡλίου. Προσδίδει εἰς τοὺς μῦς, εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὸ δέρμα νέαν ζωήν, νέαν δύναμιν. Ὁ ψιθυρισμός του εἶναι γλυκύς, μαλακός, ζωογόνος καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπαφή του, ἡ δειλὴ καὶ σιγαλὴ ὁμοιάζει θωπείαν τρυφεράν, ἁγνήν, διαθέτουσαν τὴν ψυχὴν εὐχαρίστως.

Καὶ κατὰ τὴν ἡμίωρον ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν ὑγρὰν αὐτὴν κατακόμβην διαμονήν, μὲ τὸ ὕδωρ ὡς μόνον σιωπηλὸν σύντροφον, πόσας ὁ νοῦς δὲν κυοφορεῖ νέας σκέψεις, καὶ ἡ φαντασία δὲν ἐγείρει μέγαρα ἂν ὄχι ἐπὶ ἄμμου, τοὐλάχιστον ἐπὶ τῶν λευκῶν χαλύκων δι' ὧν ὁ πυθμὴν τοῦ λουτροῦ εἶναι ἐπεστρωμένος.

Τὰ ὕδατα ἀλκαλικά, ὄχι πολὺ ἰσχυρά, ἀποβαίνουν ὠφελιμώτατα διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ παθήσεων τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ στομάχου. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι τὰ μόνα ἐν Ἑλλάδι, οἱ ἐνταῦθα κατ' ἔτος συρρέοντες εἶναι πολυπληθεῖς. Θὰ ἦσαν δ' ἔτι περισσότεροι ἐὰν ἐκ μέρους τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν λουτρῶν, τῶν τόσα κέρδη ἀποταμιευόντων κατεβάλλετο ἡ ἐλαχίστη φροντὶς πρὸς ἀνθρωπινωτέραν πως διατήρησιν αὐτῶν.

Οἱ στοιχειώδεις ὅροι τῆς ὑγιεινῆς, ὡς τῆς καθαριότητος καὶ

τοῦ τακτικοῦ ἀερισμοῦ εἶναι πολυτέλεια περιττὴ καὶ δι' αὐτόν, φαίνεται, τὸν ἰατρὸν τῶν λουτρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ καθήκοντα περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἐπὶ διδράχμῳ ἀμοιβῇ ἐγγραφὴν τῶν προσερχομένων καὶ οὔτε κἂν εἰς τυπικὴν ἐπίσκεψιν αὐτῶν καὶ στοιχειώδη ἐξέτασιν τῆς παθήσεώς των.

Ἐν τούτοις τὰ λουτρὰ ἀκμάζουν καὶ πλουτίζουν τοὺς ἐνοικιαστάς των, διότι ἐν Ἑλλάδι ὅπου ἄλλοτε ἡ νεράϊδες ἔκαμναν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ὡραίων νεανίδων πολύτιμοι λίθοι, τώρα ἔστησαν τὰ λιθωρυχεῖά των εἰς τοὺς νεφροὺς τῶν μεταγενεστέρων, χωρὶς δυστυχῶς νὰ φθάνουν οὔτε τὰ μαγευμένα μειδιάματα οὔτε οἱ γέλωτες πρὸς ἐξόρυξιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων σπλάγχνων. Μόνον τὸ ὕδωρ τοῦ Λουτρακίου ἔχει τὴν πολύτιμον ἰδιότητα νὰ διαρρηγνύῃ τὰ ἐξ ἀγενῶν λίθων ἐντὸς ἡμῶν ἐνυπάρχοντα λατομεῖα καὶ νὰ μετριάζῃ τὰς φρικώδεις ἀλγηδόνας τοῦ ἐκ τοῦ σώματός μας ἀποχωρισμοῦ των.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Εὐγενὴς συνεργάτις μας ἐκ Μελίτης, ἡ δεσποινὶς Ὄλγα Κούζη, παρεπιδημοῦσα κατ' αὐτὰς ἐν τῇ πόλει μας ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς εὐγενοῦς μητρός της τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων.

Ἡ συμπαθὴς καρδία των συνεκινήθη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ ἀπέλπιδος πόνου τῶν ἀτυχῶν ἀσθενῶν μας καὶ μὲ δάκρυα ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ πόνου ἐξεδήλωσαν τὰ καταπλημμυροῦντα τὴν ψυχήν των αἰσθήματα.

Εὐλογοῦσαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀναλαβουσῶν τὴν προστασίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων κυριῶν καὶ ἐπιθυμοῦσαι νὰ μᾶς ἐνισχύσωσιν ἐν τῇ ὡραίᾳ ὁδῷ τοῦ καθήκοντος, προσήνεγκον ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου δρ. πεντήκοντα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ συλλογὴ τῶν τριχάπτων τῆς πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας ἐκτιμᾶται πλέον τῶν 50,000 λιρῶν.

Ὁ γυναικεῖος ἐγκέφαλος ἄρχεται καθιστάμενος ἐλαφρότερος μετὰ τὸ 30ον ἔτος.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἔχει ἑξήκοντα κλειδοκύμβαλα ἐν Ὀσβόρνῃ Οὐΐνδσωρ καὶ Βούκιγχαμ Πάλας. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχει ὑπ' ἐνοίκιον.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ὑπογράφει περὶ τὰς 50000 διαταγμάτων κατ' ἔτος.

Ἡ αὐτοκράτηρα τῆς Ρωσσίας κέκτηται κρήνην ἧς οἱ κρουνοὶ προχέουσιν ἀντὶ ὕδατος ἀρώματα. Ἡ κρήνη εὕρηται ἐν τῷ καλλωπιστηρίῳ της.

40,000,000 πτηνὰ καταστρέφονται ἐτησίως ἵνα οἱ γυναικεῖοι πῖλοι κοσμοῦνται διὰ πτερῶν.

Ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσιν 1007 γυναῖκες. Ἐν Ἑλβετίᾳ ἐπὶ 1000 γυναικῶν 1064 ἄνδρες καὶ ἐν Ἑλλάδι μόνον 933. Ἐν Χὸγκ-Χὸγκ ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν 366 μόνον γυναῖκες.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΓΕΥΜΑ

Περίεργον γεῦμα ἐδόθη κατ' αὐτὰς εἰς Νέαν Ὑόρκην παρὰ τοῦ ἐκεῖ Συλλόγου Francklin Experimental Club.

Ἡ αἴθουσα τοῦ γεύματος ἐφωτίζετο ὅλη δι' ἠλεκτρικῶν φώτων, ὅταν οἱ κεκλημένοι εἰσῆλθον. Εὐθὺς ὡς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν κατέλαβε τὴν θέσιν του, μικρὸς ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος ἐπεφάνη ἀθορύβως, κομίζων πινάκια πλήρη ὀρεκτικῶν καὶ ἱστάμενος αὐτομάτως ὄπισθεν ἑκάστου κεκλημένου. Εὐθὺς ὡς οὗτος ἐλάμβανεν ὅ,τι ἐπεθύμει, ὁ σιδηρόδρομος μετέβαινεν εἰς τὸν ἀμέσως ἑπόμενον. Τὰ ὀρεκτικὰ διεδέχθησαν τὰ διάφορα φαγητά, ὅλα κατασκευασθέντα δι' ἠλεκτρισμοῦ. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἀνδρείκελόν τι ἀπεικονίζον τὸν Βενιαμὶν Φραγκλῖνον, ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ διὰ φωνογράφου, ἐντὸς τοῦ στήθους του τοποθετημένου, ηὐχαρίστησε τοὺς συνδαιτημόνας διὰ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν των καὶ μετὰ βραχεῖαν, ἀλλ' ὡραίαν πρόποσιν, ἔπιεν εἰς ὑγείαν των. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἐξετελοῦντο διὰ φωνογράφων διάφοροι μουσικαὶ συμφωνίαι τῶν διαπρεπεστέρων τοῦ κόσμου μουσουργῶν. Τὰ φαγωθέντα ἐκεῖ στρείδια ἠνοίχθησαν δι' ἠλεκτρι-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Δολοφόνος ἐγώ! . . . . . ἐπανελάμβανε. Μὴ ὀνειρεύομαι; Μὴν ἔγεινα τρελλός;

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ὀλίγον.

— Καὶ ποῖον μὲ κατηγοροῦν, ὅτι ἐφόνευσα; . . . . . ἠρώτησεν αἴφνης.

«Ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἀνεχωρήσατε περὶ τὰς ἕνδεκα τῆς νυκτὸς τῆς Πέμπτης. Σήμερον εἶναι Σάββατον. Ἴσα, ἴσα, τὴν Πέμπτην, περὶ τὰς ἕνδεκα ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας, ἐδολοφονήθη μία νέα κυρία ἐντὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖτε.

«Τὸ ἔγκλημα ἐγνώσθη τὴν Παρασκευὴν τὸ πρωὶ καὶ ὑποπτεύονται σᾶς. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι...

Ὁ Ροβέρτος καταληφθεὶς ἀπὸ φρικῶδες προαίσθημα δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του....

Νέα κυρία, εἴπατε; Ἄ! Θεέ μου!... Μὴ τυχόν...

Ἡ φωνή του ἐπνίγη. Τρομερὰ θλῖψις τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμόν. Καὶ πῶς ὀνομάζεται, ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ;

Καὶ πάλιν ὁ ἀνακριτὴς ἠρεύνησε τὸν φάκελόν του.

— Κυρία Ἀνδρέου Δανζελῦ, τὸ γένος Ροσεβὲλ, εἶπε μετ' ἄκρας ἀδιαφορίας.

Ὁ Ροβέρτος ἐξέβαλε φοβερὰν κραυγήν.

— Ἄχ! Αὐτὴ εἶναι! . . . . . ἀνεφώνησεν· ἡ Τερέζα! . . . . . Ἄ! ἀτυχής, ἄ! Τερέζα. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν πολυπροσέχουν εἰς τὰς τοιούτου εἴδους θλίψεις.

— Πῶς εὑρίσκεσθε εἰς Λονδῖνον; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής, ἐξακολουθῶν τὴν ἐξέτασίν του.

Ὁ Ροβέρτος ἐν μέσῳ τῆς δεινῆς ἐκείνης συγκινήσεώς του τῷ ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν ἐντολήν, ἣν εἶχε λαβει παρὰ τῆς Τερέζας.

— Τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκα τὰς εἰσεπράξατε; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

Ὁ Ροβέρτος πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε.

Τὰ εἶχε χάσει·

Ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτῆρός του ὅμως ὑπερίσχυσε καὶ ἐξηκολούθει ἐκθέτων τὴν ἀλήθειαν.

— Τὰ χρήματα ποῦ τὰ ἔχετε;

Ὁ Ροβέρτος ἐξήγαγε τὸ πεπαλαιωμένον χαρτοφυλάκιόν του ἐν ᾧ εἶχε τοποθετήσῃ τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν ἀνακριτήν. Σῆφιδ, εἶπεν οὗτος εἴς τινα τῶν κλητήρων, ἰδὲ ἂν εἶνε ἐδῶ ὁλόκληρον τὸ ποσόν.

— Θὰ εἴχατε ἔγγραφον διαταγὴν τῆς κυρίας αὐτῆς νὰ εἰσπράξητε αὐτὰς τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων. Νὰ μὲ τὴν δείξετε παρακαλῶ.

Ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

Τοιαύτην διαταγὴν δὲν εἶχεν. Ἡ Τερέζα τῷ εἶχε δώσει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν τραπεζίτην. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τὴν εἶχεν ἐγχειρίσει εἰς τὸν κ. Κλάρσον.

Οὐδὲν ἄλλο ἔγγραφον, πλὴν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἐπιστοποίει, ὅτι ἡ ἀτυχὴς Τερέζα ἐπεφόρτισεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματα ἐκεῖνα καὶ νὰ τῆς τὰ φέρῃ εἰς Παρισίους. Ποῦ νὰ ὑπάγῃ ὁ νοῦς της, ὅτι ἦτο φρόνιμον νὰ λάβῃ τοιοῦτον μέτρον. Καὶ οὔτε αὐτὸς τὸ ἐσκέφθη διόλου. Τώρα δὲ ἡ ἔλλειψις τοιούτου ἐγγράφου θὰ ἐπεβάρυνεν, ὡς ἐφαίνετο τὴν θέσιν του!

— Δὲν ἔχω ἀπήντησεν, ἐνῷ ψυχρὸς τὸν περιέλουεν ἱδρώς.

Ὁ Ἄγγλος ἀνακριτὴς δὲν προσέθηκέ τι σχετικῶς πρὸς τοῦτο.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ροβέρτος παρεδίδετο εἰς χεῖρας τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα εἶχον σταλῇ εἰς Λονδῖνον πρὸς ἀναζήτησίν του τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κ. Ζερβαὶ ἔστειλε τηλεγραφήματα πρὸς τοῦτο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ τὴν ἐπαύριον ἐλάμβανε τὴν θέσιν του εἰς Μαζάς.

* *

σμοῦ, τὸ πόντς ἐπίσης ἐβράσθη διὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος βροχὴ ἀνθέων ἐκάλυψε τὴν τράπεζαν. Τὰ ἄνθη αὐτὰ συνεκρατοῦντο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπὸ τὴν στέγην δι'ἠλεκτρισμένων συρμάτων. Ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης τῇ συνοδείᾳ ἐμβατηρίου ἐκτελεσθέντος ἐπὶ κλειδοκυμβάλου καὶ μεταδιδασθέντος ἐκεῖ τηλεφωνικῶς.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ἀθηνᾶς Σερεμέτη ἱδρυόμενον Γαλλικὸν Παρθεναγωγεῖον, ποιεῖται ἔναρξιν τῶν μαθημάτων του ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου ἐν τῇ οἰκίᾳ Κουλουμοπούλου κειμένῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 14.

Αἱ προσερχόμεναι εἰς τὸ ἀξιόλογον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον μαθήτριαι πλὴν τῆς ἐκμαθήσεως τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τῆς μουσικῆς θὰ ἀποκτήσωσι πλησίον τῆς εὐπαιδεύτου διευθυντρίας αὐτοῦ κ. Ἀθηνᾶς Σερεμέτη τὴν δύσκολον τέχνην τοῦ φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἀπαιτήσεις καὶ συνθήκας, εἰς ἃς ὑποχρεωτικῶς ὑποβάλλεται πᾶσα γυνή. Ἡ ἐπιστήμη τῆς ζωῆς εἶναι ἴσως τὸ δυσκολώτερον τῶν μαθημάτων καὶ τὸ περισσότερον παρημελημένον ὅλων τῶν ἄλλων. Ἂς ἐπωφεληθῶσι λοιπὸν τῆς καλῆς ταύτης εὐκαιρίας αἱ μαθήτριαι τοῦ νέου Γαλλικοῦ Παρθεναγωγείου.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΙΑΣΟΣ ΠΡΟΟΔΟΣ. Τὸ *Λίγο ἀπ' ὅλα* ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνεται. Τόσον ὁ κόσμος ἐδίψα ἐφέτος ἀπὸ κάτι τι ἀστεῖον, κωμικόν, εὔθυμον, ὥστε χωρὶς τὸ *Λίγο ἀπ' ὅλα* νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις κατήντησε τὸ ἔργον τῆς Saison τὸν περισσότερον κόσμον συναθροίζον.

Ἔπειτα αἱ συμπάθειαι ἃς χαίρει ὁ συγγραφεύς, καὶ ἡ ὁμολογουμένη ἐπιτυχία τῆς ἐκτελέσεως παρὰ τοῦ ἀξιολόγου καὶ ἄριστα κατηρτισμένου θιάσου τοῦ κ. Κοτοπούλη συνετέλεσαν εἰς τὴν δημοαικότητα τῆς σατυρικῆς ταύτης ἐπιθεωρήσεως.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ. Ἀραιῶς ἡ κ. Παρασκευοπούλου μετὰ τοῦ ὑπ'αὐτὴν θιάσου δίδει τὰς παραστάσεις της ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων. Τὸ δρᾶμα φέτος παρημελήθη ὀλίγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ὡς δὲν ὤφειλε, καὶ τὸ ὄνομα τῆς καλλιτέχνιδός, ἥτις τόσην ζωνὴ ἔδωκεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον σπανιώτερον ἤδη ἀναφέρεται. Εἰς τοῦτο πταίει βεβαίως καὶ τὸ ἄστατον καὶ πρὸς τὰ ἐλαφρὰ μᾶλλον ἐστραμμένον πνεῦμα τοῦ Ἕλληνος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνεξέλεγκτος ἀναβίβασις ἀπὸ τῆς σκηνῆς δραματικῶν ἔργων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας.

Ὁ Ἕλλην εἶναι δύσκολος καὶ αὐστηρὸς εἰς τὰς κρίσεις του. Μόλις ἀναγνωρίζει ὡς καλὰ ἔργα τὰ τῶν διασημοτέρων ξένων συγγραφέων, πρὸ τῶν ὁποίων ὅλος ὁ κόσμος ἀποκαλύπτεται. Μόλις συγκινεῖται καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀνακηρύξῃ τὸν Βερναρδάκην δραματικὸν ποιητήν.

Ὅταν λοιπὸν πρὸ τοιούτου αὐστηροῦ κριτοῦ παρουσιάζονται ἔργα, οἷα τὰ τῆς ληξάσης θερινῆς περιόδου, ἔργα ἀγνώστων συγγραφέων, τὴν εὐθύνην καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἀναλαμβάνει ἀμερίστους ὁ δραματικὸς καλλιτέχνης, τοῦ ὁποίου τὸ γόητρον ἀδίκως καταπίπτει καὶ ἡ ἀξία ὑποτιμᾶται.

Ἀπόδειξις, ὅτι ἐν καλὸν ἔργον καὶ ἀρέσκει καὶ κόσμον συγκεντροῖ, εἶναι ἡ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δοθεῖσα *Σιμόνη* τοῦ Λεμαίτρ. Ὅλοι ἐπανεῦρον τὴν κ. Παρασκευοπούλου, ἀμίμητον ἐν τῇ ὑποδύσει τῶν δυσκολωτέρων χαρακτήρων, τὸν εὐεργετούμενον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης κ. Εὔτ. Βονασέραν τέλειον εἰς τὸ εἶδός του, καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα ἐφάμιλλα τῶν πρωταγωνιστούντων.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Περιστεράκια τηγανητά. Τὰ καθαρίζετε, τὰ ἀδειάζετε,, τὰ ζεματίζετε καὶ τα βράζετε μὲ βούτυρον, ἄσπρον κρασί, κρομμυδάκια, μαϊντανό, σκόρδο καὶ ἁλατοπίπερο. Ὅταν πιοῦν τὸ ζουμί των καὶ εἶναι ἕτοιμα, τὰ ἀποσταλάξετε, τὰ ἀφύνετε νὰ κρυώνουν, κάμνετε χυλὸν μὲ ἄσπρο κρασὶ ἀρεττίνωτο καὶ ἀλεῦρι, καὶ βουτᾶτε εἰς τὸν χυλὸν καὶ τὰ τηγανίζετε μὲ δυνατὴν ρωτιάν.

Περιστέρια ἐνδυμένα. Τὰ καθαρίζετε καὶ ἑτοιμάζετε ὡς ἄνω. Θέσετε εἰς χύτραν ἓν καλὸν τεμάχιον βουτύρου, τὸ ὀξὺ ἑνὸς λεμονιοῦ, ἁλατοπίπερον καὶ καβουρτίσατε τὰ περιστέρια σας μὲ αὐτά. Τυλίξατέ τα τότε εἰς φέτας λαρδὶ καὶ βράσατέ τα μὲ κρεατόζουμου. Τὰ σερβίρετε χωρίζουσαι τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τεμάχια ἀσταχοῦ ἢ γαρίδας ὁλοκλήρους καὶ τὰ σκεπάζετε μὲ αὐγολέμονον τὸ ὁποῖον δένετε καλὰ καὶ μὲ ψιλοκομμένο μαϊντανό. (Ἐκ τῆς Οἰκιακῆς).

Ὁ **Ἄγγλος ὀδοντοϊατρὸς** κ. JOHN S. WALKER λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν ἀξιότιμον αὐτοῦ πελατείαν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐν Πειραιεῖ ἐν τῇ ὁδῷ Νοταρᾶ ὑπ' ἀριθ. 89 κατοικίας του μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ κ. Χρήστου Ράλλη ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Σταδίου ὑπ'ἀρ. 37.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς, δυναμένη νὰ κατορτίσῃ μαθητρίας τελείως καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους νὰ διδάξῃ αὐτὰς μαθήματα δύω τάξεων ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διδασκαλία της εἶναι εὐμέθοδος κατερπνή, ἀκόπως δὲ τὰ μικρὰ μανθάνουν παρ' αὐτῆς τὰ δυσκολώτερα πράγματα.

Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῖν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Τέλος ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς εἰς Μαζὰς μετεβάσεως τῆς μνηστῆς του. Ἐν ἔγγραφον πιστοποιοῦν τὴν ταυτότητα τοῦ Ροβέρτου ὡς υἱοῦ φυσικοῦ τοῦ Ὀλιβιέρου περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὑπόνοια παράδοξος διῆλθε τοῦ πνεύματός του. Περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου ὡμίλησεν εἰς τὴν Παυλίναν Γιακῶδσεν, ἥτις ζητήσασα νὰ ἴδῃ αὐτὸ ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν τοῦ υἱοῦ της χαρακτῆρα. Ὥστε ὁ Ροβέρτος ὁ συλληφθεὶς ὡς δολοφόνος τῆς Τερέζας ἦτο ἴσως τὸ πρὸ τόσων ἐτῶν ἀναζητούμενον τέκνον τοῦ υἱοῦ της. Ἡ Παυλίνα εἰδοποίησε τὴν Φράγκαν ὅτι ἤθελε μεταδῇ μετ' αὐτῆς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Ροβέρτου.

Ἡ Φράγκα ἦτο ἤδη ἑτοίμη ἀπὸ πολλοῦ.

Ἐν τῇ φαιόχρῳ αὐτῆς μαλλίνῳ περιβολῇ καὶ τῇ κεκομμένῃ αὐτῆς κόμῃ ὑπὸ τὸν κομψὸν αὐτῆς ναυτικὸν πῖλον, ἦτον αὕτη τοσοῦτον νέα δροσερὰ καὶ εὐειδής, ὡσεὶ βάλσαμον ἐν τῇ τεθλιμμένῃ ψυχῇ τῆς Παυλίνας.

Καὶ ἅπαξ ἔτι, τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν παρ' αὐτῆς. Αἱ ἀγωνίαι της, αἱ ἀμφιβολίαι της, οἱ ἐνδοιασμοί της.

Ἡ ὁδὸς διὰ τῶν λεωφόρων ἐφάνη ἀτελεύτητος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ αὐταὶ αἱ μᾶλλον ἀτελεύτητοι ὧραι διαρρέουσιν ἐπὶ τέλους, ἡ βαρώνη καὶ ἡ Φράγκα ἔφθασαν πρὸ τῶν μελαίνων πυλῶν τῆς φοβερᾶς φυλακῆς.

* * *

Ἀνέμενον ἐκεῖ ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας καθήμεναι ἐπὶ ψιαθίνων ἑδρῶν, ἐνῷ αἱ καρδίαι των ἔπαλλον σφοδρῶς.

Ἐπὶ τέλους ἤχησαν ἐν τῷ διαδρόμῳ ἐσπευσμένα βήματα. Τὰ βήματα ἔπαυσαν πρὸ τῆς θύρας. Καὶ ἠνοίχθη ἡ θύρα.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἵστατο ὁ Ροβέρτος Ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἐντὸς μετὰ τινος ἐκπλήξεως . . . Δὲν εἴξευρε τὶς τὸν εἶχε ζητήσει.

Ἡ Φράγκα δὲν τῷ ἔδωκε καιρὸν νὰ περιφέρῃ τὸ βλέμμά του ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἔρρηξε κραυγήν . . . μίαν καὶ μόνην . . .

Καὶ ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα εὑρέθη παρ' αὐτῷ ὑψουμένη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν καὶ περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιόνων της. Ροβέρτε ! . . . Ροβέρτε μου ! . . . ἀγάπη μου . . . ἐψέλλιζεν αὕτη λιποψυχοῦσα.

Ἐκεῖνος κεραυνόπληκτος ἐκ τῆς εὐτυχίας, ἔθλιβεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὴν παρετήρει μὴ εὑρίσκων ἕνα κἂν λόγον νὰ τῇ εἴπῃ, μὴ πιστεύων δυνατὴν τὴν εὐτυχίαν, ἥτις τῷ ἐπήρχετο.

Δὲν ἔβλεπε κἂν τὴν Παυλίναν, εὐθυτενῆ εἰς γωνίαν τινά, λευκοτέραν καὶ ψυχροτέραν ἀγάλματος, θεωροῦσαν αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων ὀμμάτων της, ἅτινα εἶχον καταστῆ ἔτι εὐρύτερα ὑπὸ τῆς ὑπερανθρώπου αὐτῆς ταραχῆς.

Ὦ ! Φράγκα ἐψέλλισε τέλος. Σὺ εἶσαι ἐδῶ ; Ὦ ! πόσον καλὸς εἶνε ὁ Θεός.

Καὶ εἰς τοὺς συγκεκινημένους τόνους τῆς φωνῆς ταύτης, ὑπῆρχε πράγματι ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας, ὁμοιότης καταπληκτικὴ πρὸς ἄλλην φωνὴν, φωνὴν λατρευτὴν, ἧς οἱ τόνοι παρέμειναν σαφεῖς καὶ ἀλησμόνητοι εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὰ ὦτα τῆς δυστυχοῦς μητρός !

Αὐτὸς ἦτο. Αὐτός, τὸ τοσοῦτον ἀναζητούμενον τέκνον, τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον τοσάκις αὕτη ἐθρήνησε καὶ τοσάκις ἐπεθύμησεν. Αὐτὸς ὅστις εἶχεν εἰς τὰς φλέβας του τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ παλαιοῦ ἐντιμοτάτου αἵματος τῶν Γιακῶδσεν. Αὐτός, ὃν ἡ Παυλίνα προτοῦ ἀποθάνῃ, ἠδύνατο λοιπὸν τόρα ν' ἀσπασθῇ καὶ νὰ θωπεύσῃ καὶ νὰ εὐλογήσῃ καὶ νὰ λατρεύσῃ. Καὶ παρετήρει αὐτὸν ἐπισταμένως.

Οἱ ὡραῖοι ἐκεῖνοι καστανοὶ ὀφθαλμοί του, μὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ψήγματα χρυσοῦ, ἦσαν οἱ ἰδικοί της. Αἱ στεναὶ αἱ τοσοῦτον ἀριστοκρατικαὶ παρειαὶ ἦσαν ἐπίσης αἱ ἰδικαί της !

Τὸ ἀγαθὸν καὶ τρυφερὸν στόμα ἦτο τὸ τοῦ Πέτρου, τὸ τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπίσης ὅμοιον τοῦ πατρός του.

Ἀλλὰ τὸ μέτωπον τὸ ἐξαίσιον ἐκεῖνο μέτωπον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Φράγκας ἐστόλιζεν ὅλον τὸ λεπτὸν ἐπίμηκες πρόσωπόν του, ἀ ! ἀμφιβολία δὲν ἐπετρέπετο, ἦτο τὸ μέτωπον τοῦ Σάντα Κρούζ, ἦτο τὸ μέτωπον τῆς Φράγκας . . . καὶ διατί νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις ; ἦτο τὸ μέτωπον τῆς ἐπαράτου ἐκείνης ἥτις ἐτήρει εἰσέτι τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης δὲ Ροσεδέλ.

Ἀλλ' ἡ Παυλίνα θὰ ἐλάμβανε πράγματι ὑπὸ σπουδαιοτάτην ἔποψιν τὴν λεπτομέρειαν ταύτην.

Ἦτο δι' αὐτὴν μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ροβέρτος, τὸ ἔκθετον τοῦ νοσοκομείου, ἦτο πράγματι τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δυσεύρετον τέκνον τοῦ Ὀλιβιέρου της.

(ἀκολουθεῖ)